

freds har Ret i at kræve, at i enhver Sag, som drøftes her og skal drøftes i Samraad med de forskjellige Dele af Lovgivningsmagten, maa en Minister ikke opgaae at have Ledelsen overfor de vigtigste Principspørgsmaal. Da det var et Principspørgsmaal, det var ikke ligegyldigt, hvilken af de to Love man fik. I den Henseende stiller jeg mig ubetinget paa den Side, som siger: 1867 med Tillæg og hele Landet inddraget under Forsvaret, istedetfor at sige: Alting over paa Sjælland. Det Sidste siger jeg, vil jeg ikke være med til.

N. P. Jensen: Den sidste ærede Taler gjentog, jeg vil kalde det en Fabel, som lidt kommer frem, men derfor er lige usand, det er den, at de danske Officerer vare uvidende om, at man fra Broager kunde styde til Dybbøl, og at vi ikke havde riflede Kanoner. Jeg tillod mig i mit Foredrag før at gjøre opmærksom paa, at man allerede i 1860 havde Opmærksomheden henvendt paa det riflede Skyts, og at man dengang foreslog som en Nødvendighed at flytte Søbefæstningen fra det Sted, hvor den ligger, til Nordspidsen af Middelfrunden. Dette er ikke alene et Bevis for min Paastand, men jeg tilføjer det Faktum, at vi fra Skandsen Nr. 2 Skød med riflede Kanoner over paa Broager. Vi kjendte altsaa det riflede Skyts, og vi havde selv noget af det. At vi ikke havde det i større Antal, er beklageligt, men kan ikke komme Hæren tillast. En anden Bemærkning, som det ærede Medlem fremkom med, har jeg maasse givet Anledning til ved en Udtalelse, som er bleven misforstaaet. Jeg har ikke sagt, opfattet paa den Maade, som det ærede Medlem sagde, at vi nu stod ligesaa forsvarede som i 1858, forsaavidt man vil give det den Udstrækning, at vi paa intet Omraade vare bedre stillede. Jeg sigtede herved kun til Befæstningsanlæg og Ret ikke til Andet. Jeg skal nu og altid være villig til at erkjende, at den Forandring, der foregik ved Vedtagelsen af Loven ifjor saavel med Hensyn til Hær som Flaade, har bevirket, at vort levende Værn nu er bedre istand til at gjøre Fyldest end tidligere. Men et Andet er jo, at, saalænge vi saane Befæstningsanlæg, ere vi ikke istand til at føre et saa virkfont Forsvar, som jeg efter min Betragtning maa finde vigtigt.

Bojsen: Det vil maasse findes naturligt, at ogsaa jeg knytter et Par Bemærkninger til Hærlovens Bestemmelser, saaledes som de nu foreligger efter Behandlingen i Finantsudvalget. Der er, som man maatte forudsætte, foretaget en temmelig detailleret Undersøgelse af det forelagte Budgets Entfæltbeder for at komme til en klarere Opfattelse af, hvorledes dette Budget staar i Forhold til det Budget, som laa til Grund for den den 25de Juli 1880 vedtagne Hærlov. Det fremgaar

af de Oplysninger, som staa i Betænkningen, at den Feil, som er foregaaet i Ministeriets Beregning eller saakaldte Oversigt, er forholdsvis ringe. Man maa jo indrømme, at en Feil paa 80,000 Kr. i Forhold til et Budget paa 8—9 Millioner, ikke er nogen stor Feil. Ikke desto mindre maatte det dog være Udvalget og navnlig de Medlemmer, som nærmest staa paa samme Side som Forslagsstillerne af Hærloven, magtpaaliggende at søge detailleret oplyst, hvori denne Feil, der saaledes er fremkommen, bestod, og hvorledes den kunde rettes. Det er det, som Udtalelsene i Betænkningen, Tillæg B., Sp. 517—22, gaa ud paa, og man vil der se, at det er lykkedes Udvalgets Medlemmer gennem detaillerede Undersøgelser af Budgettet at kunne endogsaa ved bestemte Summer paavise, hvori Feilene ligge, og paavise dem saaledes, at det deraf fremgaar, at endel af disse Feil kun saae Betydning for den sammenlignende Beregning, medens en Del, og det er den større Del, ogsaa vil saae Betydning for det kommende Budget, og derfor har ført til Omendringsforslag paa Finantsloven. Det er nu ogsaa en Tilfredsstillelse, at det af den høitærede Ministers Udtalelser igaar fremgik, at ogsaa han erkjender, at saadanne Feil, saavel med Hensyn til Beregningsmaaden som ogsaa med Hensyn til de Forudsætninger, hvorfra man er gaaet ud, virkelig ere tilstede. Det er selvsølgelig ikke min Hensigt at ville bebrejde den høitærede Minister, at saadanne Feil overhovedet have kunnet indløbe i saa vidtløftige Beregninger; det er kun for at konstaterer, at Udvalget har trængt saa detailleret ind i Undersøgelserne af Budgettet, som rel. muligt, at jeg fremhæver dette. Jeg tror, at ærede Medlemmer ville være enige med de Medlemmer af Udvalget, som gjennemførte dette Arbejde, i, at vi deri maa kunne se et endogsaa særdeles tilfredsstillende Resultat. Det er nemlig klart, at naar man fra Rigsdagens eller et af dens Things Side tager Initiativet til at gennemføre en Foranstaltning af en saa omfattende Betydning, ogsaa i finantslig Henseende, som det er at gennemføre en ny Hærordning, paatager man sig uvilkaarlig derved ogsaa et Ansvar, der i og for sig naturlig ikke bør ligge paa Rigsdagen og dens Afdelinger, men som egentlig kun skulde have sin naturlige Plads i Administrationen. Man kommer derved til at paatage sig et, om jeg saa kan kalde det, konstitutionelt Ansvar for Rigtigheden af de Forslag, man opstiller, og for de Beregninger, hvorpaa de hvile. Jeg siger, at det kan ikke være anderledes, og det maatte Forslagsstillerne af den ny Hærlov ogsaa være sig bevidste, at man paatog sig et saadant usædvanligt Ansvar. Naar det nu har vist sig, at Forudsætningerne og Beregningerne have flaaet saa godt til, som det fremgaar af den her opstillede Oversigt, tror jeg med Rette at kunne udtale, at Forslagsstillerne have Grund til at være særdeles tilfredse med